

Vojni „Očenaš“.

ašega malega smo učili moliti »Očenaš«. Prvi del, do tja, kjer se kionča z besedami »kakor v nebesih, tako na zemlji«, mu je šel prav gladko. Lotili smo se drugega dela. S svojo majko sta se ga učila.

Majka: »Daj nam danes...«

Mali: »Daj nam danes...«

Majka: »...naš vsakdanji kruh!«

Molk — nato pa se spusti mali v strahovit jok.

»Janvid, kaj pa ti je?«

»Uuuuu...«

»Tak povej, kaj ti je?«

»Ne kruha — uuuu...«

»Kaj pa?«

»Žgance.«

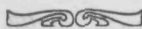
Tako torej! Janvidu ni bilo všeč, da bi molil: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh!« Prošnja bi se morala glasiti: »Daj nam danes naše vsakdanje žgance!«

Zakaj? O, to vam prav lahko povem.

Saj poznate sami naš »vojni kruh«; trd je in črn, pa zopet črn in trd, da se ne razmoči ne v kavi — ne v mleku, da ga le deloma zmeljejo zobje in preide skozi požiralnik v želodec črn in trd. O, žganci, koruzni žganci, ti pa so čisto drugačni! Rumeni in mehki; suhi na krožniku se tresejo, na jeziku se raztope, v mleku se razpuste, da nastane lep rumen močnik, ki kar sam polzi po goltancu.

Vidite: in te rumene mehke žgančke ima Janvid rad, ni mu pa za črni trdi kruh, zato se je še pri »Očenašu« zbal, da bi moral prositi za vsakdanji kruh, ko so vendar vsakdanji žgančki boljši.

Seveda, kaj ve mali Janvid, da v »Očenašu« ta beseda »kruh« ni le kruh, marveč vse vsakdanje potrebe. Da bi mu to razložil, zato je še premajhen; danes ve le to, da so žganci boljši kot vojni kruh...

Cigani.

*Razkuštrani, ožgani
prišli so v vas cigani,
zdaj smeh, zdaj jok
čudodelni lok
izvabljal je glase na poskok!
Izpod prstov skačejo skrite
pesmi burne in ognjevite,*

*vse kličejo hkrati:
Kumica, kum,
zaplešita! Volja velja in pogum!
Kri živa boljinbolj se razoname,
noge od tal se dvigajo same —
hej, še z mucó šel muc je na ples,
za vrati grdó je zavijal pes...*

Fran Žgur.

